

Cestovatelský deník Philease Fogga

Neděle, 25. 7. 2010

Asi jsem udělal strašlivou chybu. Dnes večer jsem se v rozjaření vsadil se svými přáteli z klubu, že stihnu objet svět za 80 dní. Zpočátku jsem si dost věřil, ale v následných pochybách se moje odvaha rozpustila. Sehnal jsem si proto dokonalou cestovní podporu: slavné rodiny z Arábie Al Salamí, z Nizozemí Van der Knödel, La Maccaroni z Itálie a El Chupíto ze Španělska. Teď mě čeká úmorné balení. Asi se na to půjdu vyspat

Pondělí, 26. 7. 2010

Balení zřejmě bytostně nesnáší miss Kutek, která se s cestovní horečkou musela hned na začátku vzdát průvodcovských služeb. My jsme to zvládli a v plné plni přeplováme La Manche směr Francie. Ještě, že mám svého věrného sluhu Passepartouta a rodiny, které se hned zpočátku osvědčily. Tak jak to všechno probíhalo:

Všechny čtyři rodiny (skupinky dětí) El Salamí, Van der Knödel, El Chupito a La Maccaroni měly za úkol vybrat potřebné věci na cestu, s kterými později vyplouvaly ve vlastnoručně vyrobené lodi. Popraly se s tím věru statečně a i přes problémy s loděmi jsme vypluli vstříc břehům Evropy. Nečekali jsme ale nervy drásající vjezd do přístavu Calais, kam nás přes natažené přístavní lano soupeřiví Francouzi nechtěli vpustit. Ale jsme na začátku cesty, tímhle jsme se nedali odradit a cestu jsme si našli!

Úterý, 27. 7. 2010

Teď večer na nás Itálie opravdu moc dobrý dojem nedělá. Úplně mi pokazila francouzskou idylku, v které jsem se prohnal úžasnými rychlovlaky TGV. Zato tady má všechno svůj čas a ještě nám cestu k Jaderskému moři zahradila italská Mafie. Rána za ranou, ale do Řecka potřebujeme a tak brzo se nemíníme vzdát! Zdejší Policie je obzvláště svérázná a s potměšilým „No jéjéj“ komisaře Pepína nám odmítá potřebnou pomoc. Nezbyvá, než mu mafiány dopodrobna popsat a on už si je jen pochyťá. Zásluhy mu přenecháváme, náš cíl je jediný: „Vpřed“!

Středa, 28. 7. 2010

Dnes jsme zavítali do Řecka. V této krásné zemi jsou zrovna časy Olympijských her. Neodolali jsme a museli jsme se jít podívat a něco si i vyzkoušet. Bylo tu spousta zdatných bojovníků, a tak se na večerním vyhlásování medailemi opravdu nešetřilo. Všechno zakončila pořádná vatra a ještě pořádnější porce zpěvu a veselí.

(Pozn.: dnes jsme někde ztratili neocenitelnou průvodkyni výpravy, lady Mack. Náhle ji přepadly jakési zaživací potíže.. Naslepo ale nejdeme, miss Kutek je znovu s námi!

Pátek, 30. 7. 2010

Musím se vrátit ke včerejšímu dni, ani jsem neměl čas si dopsat poznámky, tolik se toho semlelo! Cestovali jsme poklidně až do Suez, kde jsme kvůli přestávce při doplňování zásob zavítali na tržiště. A tam mě okradli! Dostat nazpět své věci od kapsářů či zlodějíčků nám nedalo zas tolik práce, ale najít a přemoci lupiče, dokonce i mafiány, to byl doslova heroický výkon. Ale podařilo se: zřejmě kvůli znalosti arabského prostředí se neocenitelnými pomocníky ukázali kamarádi z rodiny Al Salamí. Sláva jim, můžeme pokračovat!

Po téhle epizodě jsem se rozhodl v nejbližší době lodi a přístavů zanechat a cestovat dál po železnici. Při cestě napříč Indií večer zrovna když jsem otvíral kvůli poznámkám svůj deník, vlak náhle zastavil. Kolem nás proudilo množství lidí mířících přes koleje kamsi do džungle. Šlo o pohřeb místního vládce, ale považte: kvůli jeho smrti měla o svůj život přijít i jeho dcera! Jakkoli jsem zvyklý respektovat místní rituály, otázka života a smrti nemůže britského gentlemana nechat netečným.

Naplánoval jsem překvapivou noční akci a s mými statečnými průvodci jsme bleskově zoufale prokřehlou Audu osvobodili. No, samozřejmě jsme dobrý skutek dlouho do noci bujaře slavili při legračních příhodách o nemotorných indických nosičích ohně, kteří >Bůh ví proč<, nedokázali hranici pod princeznu zapálit.. (Pozn.: Je to pravá šlechtična, znalá západních způsobů a přitom jemná, až prchavá jako pel motýlího křídélka. A přitom by pro ni jistě i chlap od krav udělal cokoli: mohu si gratulovat k výtečné společnosti na cestách).

Dnešní dopoledne jsem strávil poznáváním tajů japonské kultury. Očarovala mě tak, že jsem nemohl jinak a i přes to, že mě tlačil čas, jsem si vyzkoušel výrobu japonských hůlek, skládání origami, zdobení kimona, atd.

Odpoledne už tak idylické nebylo. Zpráva o odjezdu lodi mi přišla v japonštině a já nemohl sehnat nikoho, kdo by mi ji přeložil. Nakonec mi štěstí opět přálo, když jsem potkal znalce Okaharu, který mi s japonštinou pomohl. Nebylo to ovšem zadarmo. Výměnou za japonská písmena jsem mu celým tělem přednášel krátké japonské říkanky. Když jsem ji tedy přeložil a zjistil, že loď odplouvá až zítra ráno v sedm, ulevilo se mi a rozhodl jsem se, že navštívím tradiční japonskou čajovnu. Nabídka čajů byla velmi pestrá, hudba mistrů Ťong-slavka a Pong-jendy se libě nesla k mým uším a kolébala moje srdce. Působná a pozorná obsluha tří okouzlujících Gejš dokonale ladila s oku lahodící výzdobou. Dnes se mi bude lehko usínat.

Sobota 31. 7. 2010, Neděle 1. 8. 2010

Snad to po sobě později přečtu. Moje, na komfort navyklé tělo, trpí a pozoruji, že můj krasopis upadá tím víc, čím víc se vzdalujeme od civilizace. Moje hlava se plní zážitky, které ani nestačím zapisovat. Koupání, výšlapy, výhledy, návštěvy známých i neznámých míst, legrace zažitá s přáteli... Japonsko jsme si všichni opravdu užili. Stihli jsme duchovní posilu, důkladnou očistu těla a touhle dobou už vyvonění směřujeme oceánem k Severní Americe.

Pondělí 2. 8. 2010

Bůh mi důkladně dává pocítit, co je oceán. Jakmile jsme se vzdálili od pevniny, vlny se zvedly a já nemám klid. Od stěn, do kterých neustále narážím jsem samá boule. Posádka trpí nemocemi a máme co dělat, abychom si vzájemně zvládli pomoci. Zvířený prach plní vzduch a lomož všude okolo mě děsí. Ani nevím, jestli je to skučení bouře, skřipění lodi, zbědované volání mých přátel nebo jestli mi tak hučí v hlavě. Připadám si, jako bych dny a dny válel sudy po stráni bez konce a poté s roztočenou hlavou sprintoval jako o závod, abych ulevil svému rozhoupanému žaludku. Cestování ani dnes není pro bábovky!

(Pozn.: Auda mě rádně bere za srdce: už na lodi to mezi námi jiskřilo, když jsme si na sebe našli chvíli času. Zažili jsme spolu na přídi romantické okamžiky jak vystřižené z filmu – jen mě neustále a vytrvale vyrušoval starostmi rozjančený sluha Passpartout. Nakonec všechno definitivně odvála podobně rozjančená mořská vlna)

...

Havaj, to je ten pravý koutek země, kde mohu znovu nabrat síly! Panenská země, jako ráj: nedotčená příroda, úžasná lidé okolo. Jen místní rozverné počasí mi dává co proto. Jen co

si stihneme postavit střechu nad hlavou, přizneme se bouře a smete ji.. Musíme se pořádně otáčet, abychom si zajistili obživu. Ale máme i nějaký čas na lovení pokladů ve vracích lodí, rozestých kolem ostrova.

Úterý 3. 8. 2010

Na kontinentu nás čekal divoký kraj. Po počátečních obtížích jsme se rukama nohama domluvili s místními Indiány, a po jejich šibalských testech jsme se posunuli do hor. Vysokohorské prostředí Kordiller si cestou na jih pořádně užijeme: už teď cvičíme naši sešranost a soudržnost.

Středa 4. 8. 2010

Tááák. Došly mi prostředky a celá výprava se zastavila. V Jižní Americe! Až teď jsem poznal, že pro můj cíl je opravdu zcela nadchnutá jen Auda

(Pozn.: moje noční vyznání ji nepřekvapilo, i ona je oslněna mým přirozeným šarmem – jak jinak)

...

Při průzkumu okolí jsme zjistili, že poblíž leží diamantová hora, o kterou mezi sebou zrovna bojují znepřátelení kolonizátoři. Vidina bohatství vlila všem novou sílu do žil. V boji o horu si každý vyzkoušel sílu diplomacie i přesná mířidla – a v lých přestřelkách i rychlé nohy, když s nabytým bohatstvím pelášil pryč. Zbavili jsme se starostí a jedeme dál! Tedy.. spíš plujeme.. Kvůli nevyzpytatelným místním kmenům, jsem zvolil cestu po mohutném toku Amazonky. Jsem opravdu zvědav, co řeknou kamarádi, až to zjistí. Zatím jsem jim to ještě neřekl.

Čtvrtek 5. 8. 2010

Noc na Amazonce byla strašidelná.. Hned na počátku jsme se nedokázali udržet pohromadě a každá loďka zvlášť se vydala vstříc pobřeží. Al Salamí a La Maccaroni se dokonce zatoulali do slepých říčních ramen a ztratili drahocenný čas vyjednáváním s chtivými kmeny lidojedů..

Ale zdárně jsme vše překonali a sešli jsme se beze ztrát. Tichý oceán dělal čest svému jménu a tak jsme si mohli v klidu užít vody: blízkostí Anglie rozradostněli kamarádi uspořádali vodní bitvu a důkladně se navzájem zmáchali vodou plněnými balonky..

A následoval slavný návrat do Evropy: z vypjatosti býčích zápasů ve Španělsku mi ještě teď naskakuje husí kůže (na druhou stranu: Auda se ke mně bojácně tiskla, což ale mohl být i příjemný důsledek našeho sňatku). Parník do Anglie jsme v pořádku stihli a v řádu civilizace už nepředpokládám žádná další neočekávaná dobrodružství – času máme tak akorát!

Pátek 6. 8. 2010

Ráno nás přivítalo v Anglii. Myslel jsem, že přejít napříč Londýnem nebude až taková námaha, ale to jsem se zmýlil. Nástrahy moderního velkoměsta mě dokonale zaskočily! Od časného rána jsem se musel probíjet přeplněnými ulicemi, neustále zdržován. Tu přehrazenou ulicí, jinde havárií kanalizace. Velmi se mi teď hodilo, jak jsem se za cestu zocelil – prolézání úzkými děrami v plotech a přeskokování překážek v továrnách nezvládne každý domácí tvor. Ale čas neúprosně ubíhá!

Sobota 7. 8. 2010

Famózní úspěch!! Včera jsme to zvládli všichni a dokonce jsme dodrželi i časový limit! Nadosmrti si budu pamatovat vytřeštěné oči mých kamarádů, když mě (pravda, nekulturně zřízeného) spatřili na prahu dveří Akademie. Uznávám, že se mnou taky málem seklo, když moje oči zabloudily k hloučku gentlemanů, v jejichž centru se skvěla moje princezna bez jakýchkoli známek cestovního utrpení.! Její nezvyklý zjev, nadhled a zdvořilost jí otevřely všechny dveře a ona městem narozdíl ode mne proklouzla v klidu a bez jakýchkoli problémů.

Od té doby si jen užíváme: při slavnostní recepci jsme řádně roztočili naše bohatství.. Všem nám přála štěstěna i v podvečerní tombole. Moc jsme si užili i noční sezení s hudbou a táborovým ohněm, jak jsme z cest byli zvyklí.. Každá z rodin k zábavě přispěla nepřehlédnutelným dílem, a tak se táborák stal tím pravým, pohodovým vyvrcholením našich společných dobrodružství.

Celá cesta mi opravdu pomohla: Mimo všeobecného uznání jsem získal především nové přátele, zažil spoustu dobrodružství i legrace, naučil se mnoho nových věcí. Teď už jen se v klidu ukrýt alespoň na rok, užívat si svého štěstí a vzpomínat na okamžiky, které se jinde nezažijí.

Kamarádi, tak za rok znovu!